

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: prot. sąd. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2015 roku

sprawy **J. P.**

obwinionej z art. 92 a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 05.02.2015 r. sygn. akt II W 8/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinioną od popełnienia przypisanego jej wykroczenia.
2. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chodzieży, wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 roku, sygn. akt II W 8/15 uznał obwinioną **J. P.** za winną tego, że w dniu 15 sierpnia 2014 roku o godzinie 10:10 w miejscowości T. trasa k-10 kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość o 34 km/h, tj. jechała z prędkością 124 km/h, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości 90 km/h tj. wykroczenia z art. 92 a k.w. i za to na podstawie art. 92 a k.w. wymierzył jej grzywnę w kwocie 350 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w związku z art. 627 k.p.k. i § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118, poz. 1269). oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądzono od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i wymierzono jej opłatę w wysokości 30 złotych.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodziła się **obwiniona** składając apelację od winy. Autor apelacji zarzucił orzeczeniu:

- § 5 ust.1,2 i 3, § 9 ust. 1 oraz §17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych poprzez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie, że zgodnie z pomiarem funkcjonariuszy Policji, dokonanym w dniu 15 sierpnia 2014 roku, to obwiniona pojazdem marki B. przekroczyła dozwoloną prędkość, podczas gdy brak było jednoznacznej identyfikacji pojazdu obwinionej w trakcie kontroli i użytego do niej urządzenia

pomiarowego w sposób określony w instrukcji oraz brak było wskazania, czy zmierzona prędkość należy do pojazdu obwinionej, czy też zatrzymanego jadącego przed obwinioną pojazdu marki P.

-obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 k.p.k. polegającej na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień obwinionej J. P. i uznanie tych wyjaśnień za niewiarygodne w sytuacji, gdy wyjaśnienia te są logiczne, spójne i konsekwentne w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2014 roku, a przekroczenie prędkości przez pojazd należący do obwinionej nie zostało w toku postępowania należycie wyjaśnione

- art. 7 k.p.k. polegającej na błędnej ocenie materiału dowodowego i przyjęcie, że zeznania świadków B. W. oraz M. P. są spójne, przekonywujące i logiczne, podczas gdy M. P. nie był bezpośrednim świadkiem zatrzymania pojazdu obwinionej od momentu dokonywania pomiaru

- art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez jego bezpodstawne zastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka M. L. z uwagi na to, że nie jest to dowód przydatny dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy okoliczność pomiaru prędkości pojazdu obwinionej budziła wątpliwości w świetle materiału dowodowego, w szczególności w zakresie wyjaśnień złożonych przez obwinioną

- art. 174 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na notatce służbowej z dnia 15 sierpnia 2014 roku sporządzonej przez B. W. i zastąpienie jako dowodu z zeznań świadka w sytuacji, gdy dowodu z zeznań nie wolno zastępować treścią notatek służbowych

W konsekwencji apelująca zarzuciła Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i bezpodstawne uznanie, że obwiniona w dniu 15 sierpnia 2014 roku przekroczyła dopuszczalną prędkość o 34 km/h w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie budzi wątpliwości w zakresie okoliczności dokonywania pomiaru prędkości pojazdu obwinionej, co doprowadziło do jej bezpodstawnego skazania.

W konkluzji apelacji wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie podsądnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej J. P. zasługuje na uwzględnienie, skutkując uniewinnieniem podsądnej od przypisanego jej wykroczenia.

Należy podkreślić, że z zasady prawdy materialnej, obowiązującej w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 2 §2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w.), wynika wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych tzn. ustaleniach udowodnionych .Obowiązkiem organów procesowych jest zatem ustalenie faktów istotnych dla orzeczenia, i to z taką dokładnością, które pozwala na trafne zastosowania przepisów kodeksu wykroczeń. Przypisanie winy i sprawstwa, co do zarzucanego wykroczenia powinno nastąpić zatem dopiero po ustaleniu ponad wszelką wątpliwość jego znamion podmiotowych i przedmiotowych. Z tych względów wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność podsądnej, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winna popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia podsądnej, negującego tezy oskarżyciela publicznego, zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez obwinioną teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano mu udowodnić sprawstwa i winy (zob. postanowienie SN z 18 grudnia 2008 r., V KK 267/08, Biul. PK 2009, nr 2, poz. 66; tak też: wyrok SN z 28 marca 2008 r., III KK 484/07, LEX nr 370249; podobnie: wyrok SN z 21 listopada 2007 r., V KK 186/07, OSNK 2007, nr 1, poz. 2669, A.Gaberle, Dowody w sądowym postępowaniu karnym. Warszawa 2007).

W niniejszej sprawie, mamy do czynienia z taką właśnie sytuacją. W świetle realiów dowodowych niniejszej sprawy, nie można ponad wszelką wątpliwość rozstrzygnąć, czy obwiniona popełniła zarzucane jej wykroczenie, czy też nie. Szczegółowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i rozumowania Sądu Rejonowego

zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazuje nadto że sprawie występują istotne wątpliwości, które powinien, a nie powziął Sąd I instancji.

Ocena materiału dowodowego, która legła u podstaw ukarania obwinionej, wykracza poza granice sądowej swobody oceny materiału dowodowego.

Poważne zastrzeżenia Sądu II Instancji wzbudza ocena relacji procesowych podsądnej. Sąd Rejonowy błędnie zdyskredytował jej linię obrony zgodnie z którą krytycznego dnia przestrzegała obowiązującego zakazu przekraczania prędkości, zaś funkcjonariusz Policji zarejestrował prędkość z jaką poruszał się kierowca jadący przed obwinioną. W oparciu o ujawnione dowody, wersja podsądnej jawi się jako możliwa. Organ wyrokujący w sprawie błędnie uznał wyjaśnienia podsądnej za niewiarygodne, z uwagi na ich sprzeczność z wypowiedziami procesowymi policjantów .

Zdaniem Sądu odwoławczego, istnieją poważne wątpliwości, co do tego, czy świadek B. W. opisał inkryminowane zajście, tak jak miało ono miejsce w rzeczywistości. Nie jest tak, aby świadek –funkcjonariusz Policji z racji wykonywanych funkcji, nie mógł zeznać nieprawdy. Powodem składania obiektywnie nieprawdziwych relacji mogą być błędy w postrzeganiu rzeczywistości. To, że oświadczenia dowodowe świadka nie są miarodajne dla odtworzenia stanu faktycznego nie musi oznaczać, że policjant świadomie składa fałszywe relacje procesowe i naraża się z tego powodu na odpowiedzialność dyscyplinarną, czy karną. Policjant mógł pomylić się, co do tego, czy podsądna przekroczyła prędkość, także wskutek posługiwania się niedoskonałym urządzeniem rejestrującym. Drugi z policjantów- M. P. zeznał zaś, że nie widział przebiegu kontroli. Z tego powodu, jego oświadczenia dowodowe nie mogły wesprzeć wersji B. W..

Wiarygodności świadka B. W. nie potwierdza zgodność jego relacji procesowych ze sporządzoną przezeń notatką urzędową z dnia 15 sierpnia 2014 roku. Zarówno protokół zeznań rzeczonoego policjanta, jak i rzeczona notatka zawierają przecież oświadczenia tej samej osoby. Nie sposób racjonalnie wykluczyć, że policjant złożył zeznania sugerując się treścią sporządzonej uprzednio notatki. Rzeczony dokument z powodów niżej wskazanych mogła zaś być sporządzona w oparciu o błędne spostrzeżenia.

Wersji przedstawionej przez policjantów, zgodnie z którą obwiniona przekroczyła prędkość nie potwierdza wynik badania aparatem (...) 20-20. W toku postępowania nie zabezpieczono żadnego obiektywnego dowodu, że prędkość zarejestrowana tym urządzeniem była prędkością samochodu którym poruszała się obwiniona.

Nie można wykluczyć, że policjant obsługujący to urządzenie poprzez swoje przeoczenie nie skasował poprzedniego pomiaru prędkości innego pojazdu albo pomiar ten stanowił prędkość innego pojazdu poruszającego się za samochodem obwinionej.

Połączenie tych okoliczności sprawia, że pod znakiem zapytania stoi to, czy rzeczony urządzenie rzeczywiście zarejestrowało przekroczenie prędkości przez samochód obwinionej. W niniejszej sprawie wyczerpano wszelkie racjonalne dostępne źródła dowodowe. Nie ma zatem możliwości zweryfikowania twierdzeń podsądnej w tym zakresie.

Odnoszenie się do pozostałych zarzutów jest bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k. w związku z art. 109 §2 k.p.s.w.).

Z tych wszystkich powodów, ujawniony kompletny materiał dowodowy nie zezwolił na przypisanie podsądnej winy i sprawstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

- 1) zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił obwinioną od przypisanego jej wykroczenia,
- 2) kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa

SSO Leszek Matuszewski